

συνθηρευτής, -οῦ, ὁ, = *συνθηρατής*, σε Ξεν.

συν-θηρεύω, μέλ. -σω, = *συνθηράω*, σε Πλάτ.

σύν-θηρος, ον (θήρα), 1. αυτός που κυνηγάει, θηρεύει μαζί με κάποιον, *τινι*, σε Ξεν.· απόλ., αυτός που βγαίνει για κυνήγι με συντροφιά, σε Ανθ. **2.** με γεν., αυτός που κυνηγάει, αναζητεί κάτι μαζί με κάποιον άλλο, σε Ξεν.

συν-θιάσώτης, -ου, ὁ, αυτός που μετέχει σε θίασο (*θίασος*), σε ὄμιλο, σε συντροφιά· γενικά, φίλος, σύντροφος, σε Αριστ.

συν-θλάω, μέλ. -άσω [ᾶ], συνθλίβω, συντρίβω μαζί — Παθ., έχω καταθρυμματιστεί σε κομμάτια, σε Κ.Δ.

συν-θλίβω[ι], μέλ. -ψω, συμπιέζω, πιέζω μαζί ή ταυτοχρόνως, σε Αριστ.

συν-θνήσκω, μέλ. -θᾶνοῦμαι, πεθαίνω επίσης ή μαζί με κάποιον, σε Αισχύλ., Σοφ. κ.λπ.· με δοτ., *θανόντι συνθανεῖν*, σε Σοφ.· λέγεται για πράγματα, *συνθνήσκουσα σποδός*, αυτή που εκπνέει μαζί με τις φλόγες της νεκρικής πυράς, σε Αισχύλ.· *ή γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς*, τους συνοδεύει ακόμη και στον θάνατό τους, σε Σοφ.

συν-θoinάτωρ[ᾶ], -ορος, ὁ, αυτός που λαμβάνει μέρος σε συμπόσιο, συνδαιτυμόνας, συμποσιαστής, σε Ευρ.

συν-θρᾶνόομαι, Παθ., θρυμματίζομαι σε κομμάτια, κατασυντρίβομαι, σε Ευρ. (αμφίβ. προέλ.).

συν-θραύω, μέλ. -σω, θρυμματίζω, συντρίβω, κομματιάζω, σε Ευρ.

σύν-θρηνος, -ον, αυτός που θρηνεύει, κλαίει μαζί με κάποιον, *τινι*, σε Ανθ.· αυτός που συμμετέχει στον θρήνο, σε Αριστ.

συν-θριαμβεύω, μέλ. -σω, λαμβάνω μέρος σε θρίαμβο, σε Πλούτ.

σύν-θρονος, -ον, αυτός που έχει ενθρονιστεί μαζί με κάποιον άλλο, ομόθρονος, *τινι*, σε Ανθ.

σύν-θροος, -ον, αυτός που ηχεί μαζί ή ταυτόχρονα, που εκπέμπει τον ίδιο ήχο, ταυτόφωνος, ομόηχος, με δοτ., σε Ανθ.

συν-θρύπτω, μέλ. -ψω, θραύω σε κομμάτια, κομματιάζω· συντρίβω, θρυμματίζω, σε Κ.Δ.

συν-θύω, μέλ. -θύσω, προσφέρω από κοινού θυσία, θυσιάζω μαζί με, σε Αισχίν.· *τινί*, μαζί με κάποιον, σε Ευρ.

συνιδεῖν, απαρ. αορ. β' του *συνοράω*.

συνιεῖ, γ' ενικ. του *συνίημι* (όπως αν προερχόταν από τύπο *συνιέω*).

συνιέμεν, Επικ. αντί *συνεῖναι*, απαρ. του *συνίημι*.

συν-ιερέυς, -έως, ὁ, αυτός που είναι επίσης ιερέας, που κατέχει και αυτός ιερατικό αξίωμα, σε Πλούτ.

συν-ιζάνω, μόνο σε ενεστ. και παρατ.· **1.** κατακαθίζω, καταπέφτω, σε Θεόκρ., Πλούτ. **2.** καταλαγιάζω, λέγεται για τον άνεμο, σε Λουκ.

συνίζησις, -εως, ἡ, καθίζηση, καταβύθιση, βούλιαγμα, σε Πλούτ.

συν-ίζω, μέλ. -ιζήσω, κάθομαι μαζί, συγκάθημαι, συνεδριάζω, συσκέπτομαι, σε Ηρόδ.

συν-ίημι, Αττ. *ξυν-*, β' πρόσ. -ίης· γ' ενικ. και πληθ. -ιεῖ, -ιοῦσι· προστ. *ξυνιέει*· γ' ενικ. υποτ. -ίη· απαρ. -ιέναι, Επικ. -τέμεν· μτχ. -ιείς· παρατ. *συνίην* ή -ιείν· γ' πληθ. *ξυνίεσαν*, Επικ. *ξύνιεν*· μέλ. *συνήσω*, αόρ. α' *συνήκα*, Επικ. *ξυνέηκα*· προστ. αορ. β' *σύνες*, μτχ. *συνεῖς* — Μέσ., γ' ενικ. αορ. β' *ξύνετο*, α' πληθ. υποτ. *συνώμεθα*· **1.** οδηγώ ή στέλνω μαζί σε σύγκρουση, με εχθρική σημασία, όπως το Λατ. *committere*· *ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** Μέσ., έρχομαι ή καταλήγω στο ίδιο σημείο, έρχομαι σε συμφωνία, στο ίδ. **Π.**

1. μεταφ., αντιλαμβάνομαι, ακούω, με αιτ. πράγμ., σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** αντιλαμβάνομαι, καταλαβαίνω, εννοώ· *ξυνίημι ἀλλήλων*, καταλαβαίνω τη

γλώσσα των άλλων, την ξένη γλώσσα, σε Ηρόδ.· κατά κανόνα με αιτ. πράγμ., στον ίδ., Αττ.· απόλ., *τοῖς ξυνεῖσι*, σε αυτούς που καταλαβαίνουν, στους νοήμονες, στους εχέφρονες, σε Θέογν.

συν-ικνέομαι, μέλ. *-ίζομαι*, αόρ. β' *-ἴκομην*, φθάνω σε, επιδεικνύω ενδιαφέρον, σε Αριστ.

συνίμεν, Επικ. αντί *συνιέναι*, απαρ. του *σύνειμι* (*εἶμι*, Λατ. *ibo*).

συνιοῦσι, γ' πληθ. του *συνίημι* (όπως αν προερχόταν από τύπο *συνιέω*).

συν-ἰππαρχος, ὁ, συναρχηγός, συνδιοικητής ιππικού, αυτός που φέρει από κοινού το αξίωμα του ἰππάρχου, σε Ηρόδ.

συν-ιππεύς, **-έως**, ὁ, αυτός που συνυπηρετεί με κάποιον στο ιππικό, συμμαχητής, σύντροφος στο σώμα του ιππικού, σε Δημ.

σύνισαν, **I**. Επικ. γ' πληθ. παρατ. του *σύνειμι* (*εἶμι*, Λατ. *ibo*), πήγαν μαζί. **II**. Επικ. γ' πληθ. υπερσ. του *σύνοιδα*, γνωρίζουν, συνειδητοποιούν από κοινού.

συν-ιστάω, = *συν-ίστημι* **III**, σε Κ.Δ.

συν-ίστημι, παρατ. *-ίστην*, μέλ. *συστήσω*, αόρ. α' *συνέστησα*·

A. I. τοποθετώ, στερεώνω, στήνω μαζί, συνδύαζω, συνάπτω, συνδέω, συνενώνω, σε Ηρόδ., Θουκ.· *μαντικήν ἑαυτῷ συστήσαι*, καταφέρνω να ενωθώ με τη μαντική τέχνη, δηλ. να γίνω κάτοχός της, να την γνωρίζω ενδελεχώς, σε Ηρόδ. **II**. συνάπτω, τακτοποιώ, βάζω μαζί, διευθετώ, συσχηματίζω,

μορφοποιώ, συνενώνω, σε Θουκ., Δημ.· *επινοώ*, διοργανώνω, ορίζω, *συνίστημι θάνατον ἐπί τινι*, σε Ηρόδ.· *συνίστημι τιμάς*, ορίζω τις τιμές που πρέπει να αποδοθούν, σε Δημ.· ομοίως σε Μέσ. αόρ. α', σε Ισοκρ. **III. 1**.

φέρνω κάποιους κοντά ώστε να γίνουν φίλοι, παρουσιάζω τον έναν στον άλλο, κάνω τις συστάσεις, *τινά τινι*, σε Πλάτ. κ.λπ. — Παθ., *συνεστάθη Κύρω*, σε Ξεν. **2**. λέγεται για οφειλέτη, παρουσιάζω, παρέχω κάποιον ως εγγυητή,

τινά τινι, σε Ισοκρ. **B**. Παθ., με Ενεργ. αόρ. β' *συνέστην*· παρακ. *συνέστηκα*, *μτχ. συνεστηκώς*, συνηρ. *συνεστώς*, *-ῶσα*, *-ώς* ή *-ός*, *Ιων. συνεστεώς*, *-εῶσα*, *-εώς*· επίσης, Μέσ. μέλ. *συστήσομαι*· **I**. στέκομαι μαζί, σε Ηρόδ., Ξεν.· λέγεται για στρατιώτες, παρατάσσομαι, σχηματίζω παράταξη μάχης, σε Ξεν. **II. 1**. με

εχθρική σημασία, *πολέμοιο συνεσταότος*, όταν συνήφθη η μάχη, σε Ομήρ. *Ιλ.*· ομοίως, λέγεται για πρόσωπα, *συνίστασθαί τινι*, συμπλέκομαι σε μάχη,

συναντώ σε μάχη, έρχομαι στα χέρια, συμπλέκομαι, συγκρούομαι, σε Ηρόδ., Αττ.· απόλ., *συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν*, όταν οι στρατηγοί διαφωνούσαν, σε Ηρόδ. **2**. εμπλέκομαι, περιπλέκομαι σε κάτι, *λιμῶ καὶ καμάτῳ*, στον ίδ.· *συνεστῶτες ἀγῶνι*, σε Θουκ. **III. 1**. συνιστώ, δημιουργώ όμιλο, συνδέομαι

στενά, οργανώνω, συγκροτώ σύνδεσμο, στον ίδ.· *τὸ ξυνιστάμενον*, συνωμότες, σε Αριστοφ.· ομοίως, *οἱ ξυνεστῶτες*, *τὸ συνεστηκός*, σε Θουκ., Αισχίν. **2**.

σχετίζομαι, συνδέομαι στενά, όπως π.χ. με τα δεσμά του γάμου, με σύστ. αντ., *λέχος Ἡρακλεῖ ξυστᾶσα*, σε Σοφ. **IV. 1**. συνίσταμαι, μορφοποιούμαι, σχηματίζομαι, συντίθεμαι, σε Ξεν. **2**. συμβαίνω, γίνομαι, προκύπτω, σε Δημ.

3. συντηρώ, υπομένω, επιμένω, διαρκώ, εξακολουθώ, σε Ηρόδ.· με στρατιωτική σημασία, *ξυνεστὼς στρατός*, αυτός που έχει συγκροτηθεί καλά, πειθαρχημένος, εξασκημένος, οργανωμένος, τακτικός, σε Ευρ.· *στράτευμα συνεστηκός*, καλά οργανωμένο στράτευμα, ετοιμοπόλεμο, σε Δημ. **V**. είμαι

συμπαγής, σταθερός, στερεός, σε Ξεν. **VI**. συστέλλομαι, ζαρώνω, συνοφρυώνομαι, *ξυνεστὸς φρενῶν* = *σύστασις* **B. II. 2.**, σε Ευρ.

συν-ίστωρ, **-ορος**, ὁ, ἡ, **1**. αυτός που γνωρίζει κάτι από κοινού με κάποιον άλλο, γνώστης, συνειδητοποιημένος· *ὡς θεοὶ ξυνίστορες*, όπως οι θεοί γνωρίζουν, είναι μάρτυρες, σε Σοφ. κ.λπ. **2**. με αιτ. (οπότε συντάσσεται ως

ρήμα), *πολλά συνίστορα κακά*, αυτός που είναι γνώστης πολλών συμφορών, σε Αισχύλ.

συνισχαινίω, μέλ. -*ανῶ*, λιγοστεύω, αδυνατίζω, αφυδατώνω από κοινού· μεταφ. από κοινού, περιστέλλω, λιγοστεύω, ελαττώνω, σμικρύνω κάτι, σε Ευρ.

συν-ισχυρίζω, μέλ. -*σω*, είμαι ισχυρός από κοινού με κάποιον άλλο, σε Ξεν.

συν-ίσχω, = *συνέχω*, Παθ., υποφέρω, πάσχω, καταθλίβομαι, σε Πλάτ.

συν-ναίω, κατοικώ, διαμένω, συγκατοικώ μαζί με άλλους, συνοικώ, συζώ, συμβιώνω, με δοτ., σε Αισχύλ., Σοφ.

συν-νάσσω, μέλ. -*ζω*, συμπιέζω σφιχτά, με δύναμη, σε Ηρόδ.

συν-ναυβάτης[ᾶ], -**ου**, **ὁ**, συνεπιβάτης στο πλοίο, συνταξιδιώτης, σε Σοφ.

συν-ναυμάχew, μέλ. -*ήσω*, εμπλέκομαι σε ναυμαχία μαζί με άλλους, με δοτ., σε Ηρόδ., Αριστοφ.

συν-ναύτης, -**ου**, **ὁ**, ναύτης στο ίδιο πλοίο με κάποιον άλλον ναύτη, αυτός που υπηρετεί ως ναύτης στο ίδιο πλοίο με κάποιον άλλον ναύτη, συνταξιδιώτης, σε Σοφ., Ευρ.

συν-νέμω, μέλ. -*νεμῶ*, βόσκω μαζί το κοπάδι, λέγεται για βοσκό· γενικά, κάνω κάποιον κοινωνό, μέτοχο, συνέταιρο, σε Πλούτ.

συννεέσται, Ιων. γ' πληθ. Παθ. παρακ. του *συννέω*.

συν-νεύω, μέλ. -*σω*, **I**. κλίνω σε κάποιο ή στο ίδιο μέρος, συμπίπτω, σε Πλούτ. **II**. συναινώ, συγκατανεύω, συμφωνώ, εγκρίνω, σε Σοφ.

συν-νέφελος, -**ον** (**νεφέλη**), συννεφιασμένος, νεφελώδης· μεταφ., σκυθρωπός, συνοφρυωμένος, κατσουφιασμένος, σε Θουκ.

συν-νεφέω, παρακ. -*νένοφα*, **I**. συνάζω, συναθροίζω τα σύννεφα, φέρνω τη συννεφιά, λέγεται για τον Δία, συννεφοσυνάχτης, σε Αριστοφ.· απρὸς., *συννεφεῖ*, έχει συννεφιά (πρβλ. **ὔει**), σε Αριστ. **II**. μεταφ. λέγεται για πρόσωπα, σκυθρωπιάζω, είμαι κατηφής, κατσουφιάζω, στραβομουτσουνιάζω, *συννεφοῦσα ὄμματα*, έχοντας σκυθρωπό, σκοτεινό βλέμμα, σε Ευρ.

συν-νεφής, -**ές** (**νέφος**), συννεφιασμένος, νεφελώδης· λέγεται για ανθρώπους, σκυθρωπός, μελαγχολικός, κατηφής, κατσούφης, σε Ευρ.

συν-νέω, μέλ. -*νήσω*, συγκεντρώνω, συσσωρεύω, επισωρεύω, σε Ηρόδ. — Παθ., μτχ. Παθ. παρακ. *ζυννενημένος*, σε Θουκ.· Ιων. γ' πληθ. Παθ. παρακ. *συννενέᾶται*, σε Ηρόδ.

συν-νέω, μέλ. *νεύσομαι*, κολυμπώ μαζί ή με, σε Λουκ.

συν-νήχομαι, μέλ. -*ζομαι*, αποθ., κολυμπώ μαζί με κάποιον, *τινι*, σε Λουκ.

συν-νικάω, νικώ, κυριεύω, κατακτώ μαζί με κάποιον, *τινί*, σε Ευρ.

συν-νοέω, μέλ. -*ήσω*, **I**. σκέφτομαι ή στοχάζομαι κάτι, σε Σοφ., Πλάτ.·

ομοίως, στη Μέσ., σε Ευρ. **II**. συλλαμβάνω με το νου μου, καταλαβαίνω, αντιλαμβάνομαι, εννοώ, σε Πλάτ. κ.λπ.· ομοίως στη Μέσ., σε Αριστοφ.

σύννοια, Ιων. -**ίη**, **ή** **1**. στοχασμός, βαθιά σκέψη, διανόηση, σε Σοφ. κ.λπ.· *συννοίη έχόμενος*, βυθισμένος στις σκέψεις του, σε Ηρόδ. **2**. εναγώνια σκέψη, ανησυχία, φροντίδα, στενοχώρια, σε Αισχύλ., Ευρ.· *συννοία οἶον δέδρακε*, από τις τύψεις του ό,τι έκανε, σε Ευρ.

σύν-νομος, -**ον** (**νέμομαι**), **1**. αυτός που βόσκει από κοινού, που βόσκει κατά αγέλες, σε Αριστοφ. κ.λπ.· μεταφ., *ἄταισι σύννομοι*, αυτός που έχει ως σύντροφο τις συμφορές, σε Αισχύλ. **2**. *σύννομός τινί τινος*, αυτός που μετέχει από κοινού με κάποιον σε κάτι, συμμετοχος· *λέκτρων σύννομε*, εσύ που μοιράζεσαι το κρεβάτι του, στον ίδ.· μεταφ., *θαλάσσης σύννομοι πέτραι*, λέγεται για τις Συμπληγάδες πέτρες, που βρίσκονταν μεταξύ δύο θαλασσών, σε Ευρ. **3**. απόλ., ως ουσ., *σύννομος*, -**ό**, **ή**, σύντροφος, εταίρος,

συμπολεμιστής, λέγεται για στρατιώτες, σε Αισχύλ., Σοφ.· λέγεται, επίσης για γυναίκα σύζυγο, σε Σοφ.

σύν-νοος, -ον, Αττ. συνηρ. **-νοος, -ουν**· **1.** αυτός που είναι βυθισμένος σε βαθιά περισυλλογή, στοχαστικός, σκεπτικός, σε Ισοκρ. **2.** αυτός που βρίσκεται σε περίσκεψη, συλλογισμένος, σε Αριστ.

συν-νοσέω, μέλ. *-ήσω*, νοσώ επίσης, είμαι και εγώ άρρωστος, σε Ευρ.· *τινί*, από κοινού με κάποιον, στον ίδ.

συν-νυμφοκόμος, -ον, αυτός που βοηθάει στον στολισμό της νύφης ή αυτός που τη συνοδεύει στο σπίτι του γαμπρού, σε Ευρ.

συν-οδεύω, μέλ. *-σω*, ταξιδεύω με συνοδεία ή συντροφιά, συμπορεύομαι, συμβαδίζω, συνοιδοπορώ, σε Πλούτ.

συνοδία, ή, I. το να ταξιδεύει κάποιος με συντροφιά, συνοδοιπορία, σε Κικ. **II.** όμιλος, συντροφιά ταξιδιωτών, караβάνι, σε Κ.Δ.

συν-οδίτης[ι], -ου, ό, αυτός που είναι μέλος συνόδου (*σύννοδος*), είναι δηλ. μέλος ενός ομίλου, μιας συντροφιάς, συνοδοιπόρος, συνταξιδιώτης, σε Ανθ.

συν-οδοιοπορέω, μέλ. *-ήσω*, ταξιδεύω, οδοιοπορώ μαζί, συνταξιδεύω, *τινί*, με κάποιον σε Λουκ.

συνοδοιπορία, ή, συμπόρευση, το να ταξιδεύει, να οδοιοπορεί κάποιος συντροφιά με κάποιον άλλο, σε Βάβρ.

συν-οδοιπόρος, ό, συνταξιδιώτης, συνοδοιπόρος, σε Ξεν., Λουκ.

σύν-οδος, ό, ή, = *συνοδοιπόρος*, σε Ανθ.

σύννοδος, ή, I. 1. συνάθροιση προκειμένου να επακολουθήσει σύσκεψη, συνέλευση, συνεδρίαση, σε Ηρόδ., Αττ.· *ζύνοδοι*, πολιτικοί σύλλογοι ή πολιτικές συνελεύσεις, σε Αριστοφ., Θουκ. **2.** εθνική συνέλευση, όπως το *πανήγηρις*, σε Θουκ., Αριστ. **3.** με εχθρική σημασία, σύγκρουση, συμπλοκή δύο αντιπάλων στρατευμάτων, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ. **II. 1.** λέγεται για πράγματα, συνάθροιση, πρόσοδος, έσοδα, *χρημάτων σύννοδοι*, σε Ηρόδ. **2.** ένωση, σύγκληση, συνάντηση, λέγεται για τα στενά του Ελλησπόντου, σε Ευρ.· *ήζύννοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι*, ένωση που προκύπτει από προσέγγιση, σε Πλάτ.

σύν-οιδα, παρακ. με σημασία ενεστ. (καθώς δεν υπάρχει ενεστ. *συνείδω*), α' πληθ. *ζύνισμεν*, γ' πληθ. *-ίσασι*· προστ. *ζύνιθι*· απαρ. *-ειδέναι*, υπερσ. με σημασία παρατ. *συνήδειν*, Αττ. *-ήδη*, δυϊκ. *-ήστην*, πληθ. *-ήσμεν*, *-ήστε*, *-ήσαν*, Ιων. β' πληθ. *-ηδέατε*· μέλ. *συνείσομαι*, σπανίως *συνειδήσω*· **1.** μοιράζομαι από κοινού τη γνώση ενός πράγματος, έχω γνώση, είμαι γνώστης ενός πράγματος, Λατ. *conscius esse*, σε Ηρόδ., Αττ. **2.** *έαυτῶ συνειδέναι τι*, συνειδητοποιώ κάτι, συναισθάνομαι, έχω ενδόμυχη γνώση για κάτι, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.· με μτχ., που μπορεί να βρίσκεται· **α)** σε ονομ., *ζύνοιδα έμαυτῶ οὐδ' ὅτιοῦν σοφὸς ὢν*, σε Πλάτ.· χωρίς την αυτοπαθ. αντων., συναισθάνομαι ότι, *ζύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὢν*, σε Ευρ. **β)** με δοτ., *ζύνοιδα έμαυτῶ οὐδὲν έπισταμένῳ*, έχω μέσα μου τη συναισθηση ότι δεν γνωρίζω τίποτε, σε Πλάτ. **γ)** με αιτ., *ζύνοιδ' Ὀρέστην σε έκπαγλουμένην*, γνωρίζω καλά ότι τον θαύμαζες, σε Αισχύλ. **3.** απόλ., *ζυνειδώς, α)* συνεργός, συναίτιος, συνένοχος· *ζυνειδώς τις*, σε Θουκ.· επίσης, *ό ζυνειδώς τινι*, στον ίδ. **β)** ουδ., *τὸ συνειδός = συνειδήσις*, συνειδηση, συναισθηση, σε Δημ.

συν-οικειόω, μέλ. *-ώσω*, καθιστώ κάποιον οικείο σε κάποιον άλλον, φέρνω σε επαφή, συσχετίζω, συνάπτω, συνδέω, *τινά τινι*, σε Πλούτ. κ.λπ. — Παθ., συνδέομαι με δεσμούς συγγενείας, σε Αριστ.

συν-οικέω, μέλ. *-ήσω*, **I. 1.** κατοικώ, διαμένω από κοινού, συγκατοικώ, σε Πλάτ. κ.λπ.· *συνοικέω τινί*, ζω με κάποιον, συμβιώνω, συζώ, σε Αισχύλ. κ.λπ.

2. συζώ με κάποια γυναίκα ως νόμιμη σύζυγος ή απλώς συγκατοικώ, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· *τούτων συνοικησάντων γίνεται Κλεισθένης*, από τον γάμο τους γεννήθηκε ο Κλεισθένης, σε Ηρόδ. **3. α)** μεταφ., *ἄχθος ᾧ ζυνοικεῖ*, συζεῖ, έχει σύντροφο στη λύπη του, σε Σοφ.· ομοίως, *συνοικέω φόβω*, σε Ευρ.· *ἡδοναῖς, ἀμαθία*, σε Πλάτ.· *ἰππικοῖς ἐν ἡθεσι ζυνοικέω*, έχω εξοικειωθεί με τη συμπεριφορά των αλόγων, σε Ευρ. **β)** αντιστρόφως, όταν το πράγμ. τίθεται ως υποκ., *γῆρας ἵνα πάντα κακὰ κακῶν ζυνοικεῖ*, γεροντική ηλικία, την οποία συντροφεύουν όλες οι συμφορές, σε Σοφ.· λέγεται για τον δηλητηριασμένο χιτώνα του Ηρακλή, προσκολλώμαι, εφάπτομαι στενά, στον ίδ. **Π.** με αιτ. τόπου, κατοικώ, κατακτώ ή αποικίζω από κοινού με· *Κυρηναίοισι συνοικέω λιβύην*, σε Ηρόδ. — Παθ., λέγεται για χώρα, είμαι πυκνοκατοικημένος, σε Ξεν.

συν-οίκημα, -ατος, τό, πρόσωπο με το οποίο συζεῖ κάποιος· συγκατοικός, σε Ηρόδ.

συνοίκησις, -εως, ἡ, συγκατοίκηση, συμβίωση· *πωλέεσθαι ἐπὶ συνοίκησι* (Ιων. αντί -ῆσει), σε Ηρόδ.

συνοικήτωρ, -ορος, ὁ, συγκατοικός, σύνοικος, σε Αισχύλ.

συνοικία, ἡ, I. = *συνοίκησις*, συγκατοίκηση· *Παλλάδος δέξομαι ζυνοικίαν*, να αποδεχθώ την πρόσκληση να συγκατοικήσω μαζί της, σε Αισχύλ. **II.** όμιλος ανθρώπων που ζουν μαζί, αποικία, κοινότητα, σε Πλάτ. **III. 1.** σπίτι στο οποίο ζουν πολλές οικογένειες μαζί, σπίτι που είναι διαιρεμένο σε διαμερίσματα, Λατ. *insula*, αντίθ. προς το *οἰκία* (σπίτι που κατοικείται από μία μόνο οικογένεια, μονοκατοικία), σε Θουκ., Ξεν. κ.λπ. **2.** παρακείμενο οίκημα, παράσπιτο, παροικία, εξοχικό σπίτι, δωμάτιο που βρισκόταν έξω από το κυρίως σπίτι, σε Αριστοφ.

συν-οικίζω, Αττ. μέλ. -*ιῶ*, παρακ. -*όκικα*· **I.** κάνω κάποιον να συγκατοικήσει με κάποιον άλλο, σε Ισοκρ.· *συνοικίζω τινὶ τὴν θυγατέρα*, του δίνω να παντρευτεί την κόρη μου, σε Ηρόδ. **II.** συγκεντρώνω σε μια πόλη, συνενώνω υπό τη διοίκηση μιας πρωτεύουσας ή μητροπόλεως· *ζυνοικίζω πάντας* (ενν. *ἐς τὰς Ἀθήνας*), σε Θουκ. — Παθ., *ζυνοικισθείσης πόλεως*, από τότε που η πόλη συνενώθηκε υπό μια διοίκηση, αντίθ. προς το *κατὰ κόμας οἰκίζεσθαι*, στον ίδ. **III.** συμβάλλω στον εποικισμό μιας χώρας, ιδρύω αποικία, σε Ευρ., Θουκ. **IV.** γενικά, συνδέω, συνενώνω, συσχετίζω, συνάπτω, σε Πλούτ.

συνοίκιον, τό (σύνοικος), οίκημα που είναι συνενωμένο με άλλα· πληθ., *συνοίκια* (ενν. *ἱερά*), *τά*, δημόσια γιορτή που τελείτο στην αρχαία Αθήνα κατά τη δέκατη έβδομη ημέρα του μήνα Βοηδρομίωνα σε ανάμνηση της ένωσης όλων των πόλεων (ένδεκα) της Αττικής και της υπαγωγής τους στη διοίκηση της Αθήνας. Η ένωση αυτή που πραγματοποιήθηκε από τον Θησεά, σε Θουκ.

συνοικίσις, -εως, ἡ, συνένωση υπό τη διοίκηση μιας πρωτεύουσας, σε Θουκ.

συνοικισμός, ὁ, I. συγκατοίκηση, γάμος, σε Πλούτ. **II.** = *συνοίκισις*, στον ίδ.

συνοικιστήρ, -ῆρος, ὁ, αυτός που από κοινού εποικίζει μια πόλη, συνιδρυτής πόλεως, συναποικιστής, σε Πίνδ.

συν-οικοδομέω, μέλ. -*ήσω*, **1.** οικοδομώ, χτίζω μαζί, σε Πλούτ.· μεταφ., στην Παθ., εδραιώνομαι στην πίστη και την ευσέβεια, λέγεται για τους χριστιανούς πιστούς, σε Κ.Δ. **2.** Παθ., οικοδομούμαι, χτίζομαι μαζί με άλλα υλικά· *λίθοι ζυνοικοδομημένοι*, σε Θουκ.

σύν-οικος, -ον, 1. αυτός που κατοικεί στο ίδιο σπίτι μαζί με άλλους, συγκατοικός, σύντροφος, παρέστιος, με δοτ., σε Αισχύλ.· *ζύνοικος εἰσιέναι*, εισέρχομαι στο σπίτι ως συγκατοικός, σε Σοφ.· λέγεται για πρόσωπα που κατοικούν στην ίδια πόλη ή χώρα, πολίτης, συμπολίτης, συγκατοικός, σε

Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ. **2.** μεταφ., συνδεδεμένος με κάποιον, σύζυγος, εξοικειωμένος, λέγεται για πρόσωπα· *ζύνοικος ἀλλαγᾶ βίου*, σε Σοφ.· *κακῶ*, σε Πλάτ.· λέγεται για πράγματα, συνδεδεμένος με, *σκότῳ λιμὸς ζύνοικος*, σε Αισχύλ. κ.λπ.

συν-οικουρός, -όν, αυτός που ζει στο ίδιο σπίτι μαζί με κάποιον· με γεν., *σύνοικος κακῶν*, αυτός που συνδέεται, με συμφορές, σύντροφος της δυστυχίας, σε Ευρ.

συν-οικτιζώ, μέλ. -σω, τρέφω οίκτο, συμπόνοια για κάποιον, συλλυπούμαι, *τινά*, σε Ξεν.

συν-οίομαι, αόρ. α' -φήθην, αποθ., έχω την ίδια γνώμη με άλλους, συναινῶ, συγκατανεύω, συμφωνῶ, σε Πλάτ.

συνοίσω, μέλ. του *συμφέρω*.

συν-ολισθαίνω ή -άνω, μέλ. -ολισθήσω, γλιστρῶ και πέφτω μαζί, σε Πλούτ. κ.λπ.

συν-όλλῳμι, καταστρέφω μαζί, σε Βίωνα — Μέσ., αόρ. β' -ωλόμην, αφανίζομαι, καταστρέφομαι, χάνομαι από κοινού με, *τινι*, σε Ευρ.

συν-ολολύζω, μέλ. -ζω, ολολύζω, κραυγάζω από κοινού, σε Ξεν.

σύνολος, -ον και -η, -ον, I. ὅλος μαζί, συνολικός, σύσσωμος, σύμπαρ, σε Πλάτ. κ.λπ. **II.** τὸ σύνολον ως επίρρ., συνολικά, συλλήβδην, γενικά, εν γένει, στον ίδ. κ.λπ.· ομαλ. επίρρ. *συνόλωρ*, σε Ισοκρ.

συν-ομαίμων, -ονος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει το ίδιο αίμα με κάποιον άλλο, συγγενής εξ αίματος, αδελφός ή αδελφή, σε Αισχύλ., Ευρ.

συν-ομαλύνω, μέλ. -ῦνῶ, καθιστῶ κάτι εντελῶς ομαλό, εξομαλύνω, σε Πλούτ.

συν-ομαρτέω, μέλ. -ήσω, ακολουθῶ από κοινού, παρακολουθῶ, *τινί*, σε Σόλων· *ἀπόλ.*, σε Ευρ.

συν-ομήθης, -ες, = *συνήθης*, σε Ανθ.

συν-ομήλιξ, Δωρ. -ᾶλιξ, -ἴκος, ὁ, ἡ, συνομήλικος, αυτός που έχει την ίδια ηλικία με κάποιον άλλο, ομήλικος, σε Θεόκρ.

συν-ομιλέω, μέλ. -ήσω, συζητῶ, συνδιαλέγομαι με κάποιον, *τινί*, σε Κ.Δ.

συν-ὀμνῳμι ή -ύω, μέλ. -ομόσω, **I. 1.** ορκίζομαι, δηλώνω μαζί, σε Ξεν., Πλούτ. **2.** επιβεβαιώνω κάτι ενόρκως, *τίτινι*, σε Σοφ.· *ζυνόμοσαν θάνατον πατρί*, ορκίστηκαν από κοινού να θανατώσου τον πατέρα τους, σε Αισχύλ. **II.**

1. συμμετέχω σε σύνδεσμο ή συμμαχία, στον ίδ., Θουκ. **2.** σχηματίζω από κοινού συνομοσπονδία, με *δοτ.*, σε Θουκ.· με αρνητική σημασία, συνωμοτῶ, δολοπλοκῶ, σε Ηρόδ., Αριστοφ. κ.λπ.

συν-ομοιοπαθέω, μέλ. -ήσω, συμπάσχω με κάποιον, *τινί*, σε Αριστ.

συν-ομολογέω, μέλ. -ήσω, λέγω το ίδιο πράγμα με κάποιον, συμφωνῶ, συναινῶ, συγκατατίθεμαι με, *τινί*, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ. **I.** ομολογῶ μαζί, ομολογῶ, παραδέχομαι τα πάντα, *αὐτὰ ταῦτα*, σε Θουκ.· λέγεται για συνομιλητές, συζητητές, συμφωνῶ σε συγκεκριμένα σημεία, με *αιτ.*, σε Ξεν., Πλάτ.· ομοίως στη Μέσ., σε Πλάτ. — Παθ., *τὰ ἄλλα συνωμολόγηται*, σε Ξεν. κ.λπ. **II.** συναινῶ, υπόσχομαι σε κάποιον να πράξω κάτι, *τί τινι*, στον ίδ. **III.** έρχομαι σε συνεννόηση με κάποιον, συνθηκολογῶ με, στον ίδ.

συν-ομορέω, μέλ. -ήσω, συνορεύω, είμαι ὁμορος, γειτονικός με κάποιον τόπο, με *δοτ.*, σε Κ.Δ.

συν-ομώνῳμος, -ον, αυτός που έχει το ίδιο ὄνομα με κάποιον, συνονόματος, με γεν., σε Ανθ.

συν-οπαδός, ὁ, συνακόλουθος, συνοδός, σύντροφος, σε Πλάτ.

σύν-οπλος, -ον (ὄπλον), αυτός που πολεμάει από κοινού με κάποιον, συμπολεμιστής, συμμαχητής, σύμμαχος, σε Ευρ.

συν-οπτικός, -ή, -όν (ὄψομαι), αυτός που βλέπει τα πάντα μαζί, που βλέπει μεμιάς το σύνολο, περιληπτικός, συγκεφαλαιωτικός, σε Πλάτ.

σύν-οπτος, -ον (ὄψομαι), αυτός τον οποίο μπορεί να δει κάποιος με μια ματιά, σε Αριστ.

συν-οράω, μέλ. *-όψομαι*, αόρ. β' *-εἶδον*, απαρ. *-ἴδειν*· πρβλ. **σύνοιδα**· **I**.

βλέπω μαζί ή συγχρόνως, σε Ξεν. **II**. βλέπω ως σύνολο, βλέπω με μια ματιά, δια μιας, είτε με τα μάτια, είτε με τη διάνοια, σε Πλάτ., Δημ.· κατά την ομιλία, κάνω μια γενική θεώρηση, σε Ισοκρ. κ.λπ.

συν-οργίζομαι, αόρ. α' *-οργίσθην*, αποθ., οργίζομαι, θυμώνω από κοινού με, *τινι*, σε Ισοκρ., Δημ. κ.λπ.

συνορέω, μέλ. *-ήσω (σύνορος)*, συνορεύω, είμαι όμορος, γειτονικός με κάποιον, σε Πολύβ.

σύν-ορθρος, -ον, αυτός που ανατέλλει συγχρόνως με κάποιον άλλον· *σύνορθρον αύγαῖς*, ανατέλλοντας μαζί με τις πρώτες ακτίνες της ημέρας, σε Αισχύλ.

συν-ορίνω[ῖ], μόνον στον ενεστ., διεγείρω ή εξεγείρω μαζί, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., *συνορινόμεναι φάλαγγες*, στρατιωτικές φάλαγγες που κινούνται με μια ορμή, στο ίδ.

σύν-ορκος, -ον, αυτός που έχει ορκιστεί, ένορκος από κοινού, σε Ξεν.

συν-ορμίζω, μέλ. *-ίσω*, προσορμίζω μαζί, σε Ξεν.

συν-όρνημαι, Παθ., = *συνορίνομαι*, ξεκινώ, αφορμώ μαζί (στην ποιητ., *μτχ.* αορ. β' *συνόρνημος*), σε Αισχύλ.

σύν-ορος, Ιων. -ουρος, -ον, αυτός που έχει κοινό όριο, που συνορεύει με, όμορος με, *τῆ Ἀττικῆ* ή *τῆς Ἀττικῆς*, σε Πλούτ.· μεταφ., *κόνις πηλοῦ κάσις ζύνουρος*, σκόνη, δίδυμη αδελφή του πηλού, σε Αισχύλ.

σύν-ουρος, Ιων. αντί σύν-ορος.

συνουσία, Ιων. -ίη, ή (συνών, συνοῦσα, μτχ. του σύνειμι)· I. 1. το να βρίσκεται κάποιος μαζί με κάποιον άλλον, κοινωνική συναναστροφή, όμιλος, συνομιλία, συντροφιά, παρέα, σε Ηρόδ., Αττ.· *ή τοῦ θείου συνουσία*, κοινωνία με τον θεό, μέθεξη της θεότητας, σε Πλάτ.· ομοίως, *τῆς νόσου ζυνουσία*, λόγω της μακράς συνύπαρξης με τη νόσο, σε Σοφ.· *ή πρὸς Σωκράτην συνουσία αὐτοῖν*, η συναναστροφή τους με τον Σωκράτη, σε Ξεν.· στον πληθ., *ζυνουσίαί θηρῶν* = *οἱ ζυνόντες θῆρες*, σε Σοφ. **2.** σχέση μαθητή δασκάλου, ακρόαση παραδόσεων δασκάλου, σε Ξεν. **3.** σαρκική επαφή, συνουσία, σε Πλάτ., Ξεν. **II.** άτομα που αποτελούν μια συναναστροφή, παρέα, συντροφιά, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.

συνουσιαστής, -οῦ, ὁ, σύντροφος, εταίρος, οπαδός, σε Ξεν.

συνουσιαστικός, -ή, -όν, αυτός που είναι κατάλληλος για συναναστροφή, αυτός που διαθέτει κοινωνικότητα, κοινωνικός, σε Αριστοφ.

συν-οφρυόομαι, μέλ. *-ωφρύομαι (όφρυς)*, Παθ., σουφρώνω τα φρύδια μου, σκυθροπιάζω, κατσουφιάζω· *ζυνωφρυωμένη*, με ζαρωμένα τα φρύδια της, σε Σοφ.· *ζυνωφρυωμένω προσώπω*, με συνοφρυωμένη, σκυθρωπή, κατηφή όψη, σε Ευρ.

σύν-οφρυς, -υ, γεν. -υος, αυτός που έχει σμιχτά φρύδια, δηλ. φρύδια που ενώνονται πάνω από τη μύτη, σμιχτοφρύδης, σε Θεόκρ.

συν-οχέομαι, Παθ., ταξιδεύω από κοινού μέσα σε άμαξα, σε Πλούτ.

συνοχή, Αττ. ξυν-, ή (συνέχομαι), I. συγκράτηση, κράτημα με το χέρι· *έν ζυνοχῆσιν ὁδοῦ*, σε ένα σημείο όπου ο δρόμος στενεύει, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** καταναγκασμός, στενοχώρια, άγχος, θλίψη, σε Κ.Δ.

συνοχηδόν, επίρρ. (*συνέχω*), με συνοχή, σφιχτά, σε Ανθ.

σύνοχος, -ον (συνέχω), συνδεδεμένος, συνενωμένος, συνεχόμενος· μεταφ., αυτός που συμφωνεί, που συνάδει με κάτι, που αρμόζει σε κάτι, ταιριαστός, σύμφωνος, προσήκων, σε Ευρ.

συνόχωκα, Επικ. αμτβ. παρακ. του *συνέχω* (αντί *συνόχωκα*), συγκρατούμαι· *ὦμω ἐπὶ στήθος συνοχωκότε*, οι ὦμοι συγκρατούνται ή συμπίπτουν πάνω στο στήθος, σε Ομήρ. Ιλ.

σύν-οφεις, -εως, ή, γενική θεώρηση, επισκόπηση που γίνεται είτε με τα μάτια είτε με τη διάνοια, σε Πλάτ.

συνόψομαι, μέλ. του *συνοράω*.

σύνταγμα, τό, αυτό που έχει τοποθετηθεί μαζί σε τάξη, σε σειρά· **1.** στρατιωτικό σώμα, παρατεταγμένη στρατιωτική δύναμη, ίλη ιππικού, η τακτική, δηλ. η κατά παράταξη, μάχη, σε Ξεν. **2.** συνταγματικός χάρτης μιας πολιτείας· *σύνταγμα πολιτείας*, είδος πολιτεύματος, σε Ισοκρ. **3.** μουσική κλίμακα, ήχος, αρμονία, σε Αριστ. **4.** συλλογή γραπτών κειμένων, σύγγραμμα, βιβλίο ή διδασκαλία, σε Πλούτ. **5.** = *σύνταξις* II. 3, σε Αισχίν.

συνταγμαῖτ-άρχης, -ου, ό, αυτός που διοικεί ένα *σύνταγμα* (1), αρχηγός ενός συντάγματος στρατιωτών, σε Λουκ.

συντᾶκείς, μτχ. Παθ. αορ. β' του *συντήκω*.

συν-τᾶλαιπωρέω, μέλ. -ήσω, υπομένω τις δυσκολίες από κοινού, μοιράζομαι τα βάσανα κάποιου, σε Σοφ.

συν-τάμνω, Ιων. αντί *συντέμνω*.

συντᾶνύω, μέλ. -ύσω [ῥ], = *συντείνω*, τεντώνω μαζί· *πολλῶν πείρατα συντανύσαις* (Δωρ. αντί -ύσας), αυτός που ανακεφαλιώνει τις εκβάσεις πολλών συμβάντων και οδηγείται σε ένα συμπέρασμα συμπλέκοντάς τις, σε Πίνδ.

σύνταξις, -εως, ή (συντάσσω)· **I. 1.** τακτοποίηση από κοινού, διευθέτηση κατά τάξη, συμπαράταξη, οργάνωση, σε Θουκ., Ξεν.· τάξη, σύστημα, τακτοποίηση, σε Δημ. **2.** συστηματική πραγματεία, σύγγραμμα, σε Αριστ.· αφήγηση, σε Πολύβ. **3.** γραμματική σύνταξη, σύνταξη των μερών του λόγου, σε Λουκ. **II. 1.** στρατιωτική παράταξη, σώμα στρατιωτών (όπως το *σύνταγμα*)· *ή εις μυρίους σύνταξις*, ένοπλο σώμα που ανέρχεται σε 10.000 άνδρες, σε Ξεν. **2.** συνθήκη, συμφωνία, συμβόλαιο, σε Δημ. **3.** καθορισμένη συνδρομή, εισφορά, φόρος, συνεισφορά (ευφημ. αντί *φόρος*), στον ίδ., Αισχίν. **4.** πληρωμή, αμοιβή, μισθός, σύνταξη (ευφημ. αντί *μισθός*), σε Δημ.

συν-τᾶράσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, προκαλώ γενική αναταραχή, σύγχυση, αναταράζω, ανακατεύω, διασαλεύω, αναστατώνω, συνταράζω, ταρακουνώ, συγκλονίζω, Λατ. *conturbare*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. — Παθ., *αἰθῆρπόντω συντετάρακται*, ο αέρας έχει ανακατευτεί με τη θάλασσα, σε Αισχύλ.

περιέρχομαι σε σύγχυση, τρομάζω, σαστίζω, λέγεται για στρατιώτες, σε Θουκ.· επίσης λέγεται για τη διασάλευση της κοινωνικής τάξης, σε Σοφ., Θουκ.· μεταφ. λέγεται για πρόσωπα, βρίσκομαι σε σύγχυση, έχω μεγάλη ταραχή, είμαι πολύ στενοχωρημένος, συγκλονισμένος, σε Ηρόδ.

συν-τάσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, **I. 1.** θέτω μαζί σε τάξη, τακτοποιώ συνάμα, ιδίως λέγεται για στρατιώτες, διευθετώ σε τάξη, παρατάσσω, σε Ηρόδ., Θουκ. κ.λπ.· *συντάσσω πεζοὺς τῷ ἰππικῷ*, παρατάσσω σε γραμμή από κοινού το πεζικό και το ιππικό, σε Ξεν. — Παθ., *παρατάσσομαι σε γραμμή*, σε Ευρ. κ.λπ.· *μάλιστα ζυντεταγμένοι παντὸς τοῦ στρατοῦ*, με την καλύτερη παράταξη όλου του στρατεύματος, σε Θουκ.· ομοίως στη Μέσ., *παρατάσσομαι σε γραμμή*, σχηματίζω παράταξη· *συνταξάμενοί τισι ή μετά τινων*, με άλλους, σε

Ξεν. — Μέσ. όμως μτβ., επίσης, *συνταξάμενος τὴν φάλαγγα*, αφού παρέταξε τη φάλαγγα, στον ίδ. **2.** στην Παθ., λέγεται για μεμονωμένα πρόσωπα, είμαι συγκροτημένος, αποφασισμένος, σταθερός, σε Θουκ., Ξεν. **II. 1.** διευθετώ, ταξινομώ, οργανώνω, συγκροτώ, σε Πλάτ.· με αρνητική σημασία, παρασκευάζω, προετοιμάζω με την ανάμειξή μου, μηχανορραφώ, μηχανεύομαι, σκαρώνω, σε Αισχίν. — Παθ., είμαι διευθετημένος, οργανωμένος, συγκροτημένος, σε Αριστ.· *οἱ συντεταγμένοι*, συνωμότες, σε Ξεν. **2.** λέγεται για φορολογία, καθορίζω ή επιβάλλω φόρο, σε Αισχίν. — Παθ., οργανώνομαι, καθορίζομαι για την καταβολή των εισφορών, σε Δημ. — Μέσ. συμφωνώ με την επιβολή ή τον καθορισμό της εισφοράς αυτής, στον ίδ. **3.** με απαρ., ορίζω, διατάζω, παραγγέλλω, συνιστώ, *τινὰ ποιεῖν τι*, σε Ξεν., Αισχίν.· λέγεται για γιατρό, *θεραπειαν συντάσσω τινί*, σε Πλούτ.· Παθ., επιβάλλομαι, διατάσσομαι, *ταῦτατῶ ναυαρχῶ*, συνετάχθη, σε Δημ. **III.** Μέσ., συμφωνώ μαζί με, συγκατατίθεμαι, συμμορφώνομαι με, στον ίδ. **IV.** στη Μέσ. επίσης, *συντ. τινι*, αφήνω, εγκαταλείπω, αποχαιρετώ κάποιον, σε Ανθ. **συν-τάχυνω**[ῶ], μέλ. -ῶν, **I.** επιταχύνω, επισπεύδω, *τι*, σε Ηρόδ. **II.** αμτβ., *ὁ βίος συνταχύνει*, η ζωή οδεύει με σπουδή, γρήγορα προς το τέλος, στον ίδ. **συντέθλασμαι**, Παθ. παρακ. του *συνθλάω*. **συντέθραμμαι**, Παθ. παρακ. του *συντρέφω*. **συν-τείνω**, μέλ. -τενῶ, **I. 1.** εκτείνω, τεντώνω μαζί, συσφίγγω, συνδέω, σε Ευρ., Πλάτ. **2.** εκτείνω μέχρις εσχάτων, επισπεύδω, επιταχύνω, ενισχύω, εξασκώ, σε Ευρ.· *γνώμησυντεταμένη*, με σοβαρό, ειλικρινή σκοπό, σε Ξεν. **3.** αμτβ. στην Ενεργ., εντείνω τις προσπάθειές μου, αγωνίζομαι, καταβάλλω έντονη προσπάθεια, Λατ. *contendere*, σε Πλάτ., Πλούτ. **II. 1.** στρέφω, διευθύνω κάτι με προθυμία προς το ίδιο σημείο, σε Πλάτ. **2.** αμτβ., κατευθύνω όλες μου τις δυνάμεις προς κάτι συγκεκριμένο, κατευθύνομαι με συντεταγμένη δύναμη, τείνω εξ ολοκλήρου στο να κάνω κάτι, με απαρ., σε Ευρ.· *συντείνω εἰς τι*, σε Δημ.· *πρός τι*, σε Ισοκρ. κ.λπ. **συν-τειχίζω**, Αττ. μέλ. -ιῶ, συμβάλλω στην ανέγερση τείχους ή στη δημιουργία οχυρωματικών έργων ή περιτειχίσματος, σε Θουκ., Ξεν. **συν-τεκμαίρομαι**, αποθ., καταλήγω σε συμπεράσμα συνεκτιμώντας χαρακτηριστικά σημεία ή συμπτώματα, συμπεραίνω, εικάζω, σε Θουκ., Ξεν. **συν-τεκνοποιέω**, γεννῶ παιδιά από κοινού με κάποιον· *ἀνδρί*, σε Ξεν. **συν-τελέθω**, = *συντελέω* III, ανήκω σε, συνυπάρχω, σε Πίνδ. **συν-τέλεια**, ή (*συντελέω* II), **I.** από κοινού καταβολή χρημάτων, κοινή συνεισφορά για την κάλυψη δημοσίων αναγκών, φόρος, σε Δημ.· *εἰς συντέλειαν ἄγειν τὰς χορηγίας*, δηλ. οι χορηγίες να γίνονται μέσω της κοινής συνεισφοράς πολλών ανθρώπων και όχι από έναν μόνον άνθρωπο, στον ίδ. **II. 1.** στην Αθήνα, σώμα που αποτελείτο από πέντε, έξι, δέκα ή και περισσότερα πρόσωπα, επιφορτισμένα να συνεισφέρουν από κοινού στις δημόσιες δαπάνες, λειτουργίες, σε Ψηφ. παρά Δημ. **2.** γενικά, ομηγυρη, άθροισμα, λέγεται για τους θεούς, οι οποίοι ξεχωριστά αποκαλούνταν *τέλειοι*, σε Αισχύλ. **III.** συντονισμένη προσπάθεια, από κοινού ενέργεια, από κοινού εκτέλεση ενός σχεδίου, σε Πολύβ. **συν-τελέω**, μέλ. -έσω, **I.** φέρω από κοινού εις πέρας, ολοκληρώνω, συμπληρώνω, επιτελώ, τελειώνω, εκπληρώνω· *συντελέω τὴν δαπάνην*, συμπληρώνω τη συνολική δαπάνη, σε Δημ.· *συντελέω εἰς τὰ ἑκατὸν ἄρματα*, συμπληρώνω τον αριθμό των εκατό αρμάτων, σε Ξεν.· ομοίως στη Μέσ., σε Πολύβ. **II.** συνεισφέρω στα δημόσια έξοδα, στις δημόσιες δαπάνες, καταβάλλω κοινή εισφορά, σε Αισχίν., Δημ. **III.** καθώς οι πολίτες των

Αθηνών διαιρούνταν σε τάξεις αναλόγως των συνεισφορών τους, το ύψος των οποίων καθοριζόταν σύμφωνα με την τεκμαρτή τους περιουσία, η φράση *συντελέω εἰς...*, σήμαινε ανήκω σε μια οικονομική και φορολογική τάξη ή και γενικότερα κοινωνική τάξη, συναριθμούμαι, κατατάσσομαι σε αυτή· *συντελέω εἰς ἄνδρας*, σε Ισοκρ.· *εἰς τοὺς νόθους*, σε Δημ.· επίσης, *συντελέω εἰς Ἀθήνας*, *εἰς τὸ Ἀρκαδικόν*, λέγεται για έναν αριθμό μικρῶν πόλεων που ήταν φόρου υποτελείς σε μεγαλύτερες πόλεις ή βρίσκονταν υπό την προστασία τους, σε Θουκ.· με δοτ., *συντελέω Θηβαίους*, σε Ισοκρ.

συν-τελής, ὁ, ἡ (τέλος)· **I. 1.** αυτός που πληρώνει φόρους από κοινού με άλλους, που συνεισφέρει στη δημόσια φορολογία, από κοινού φορολογούμενος, σε Δημ. **2.** αυτός που ανήκει στην ίδια *συντέλεια* (II), δηλ. την ίδια κοινωνικο-οικονομική τάξη ή στον ίδιο σύλλογο με κάποιον άλλον, στον ίδ.· μεταφ., (*οὔτε*) *Πάρις*, *οὔτε συντελής πόλις*, ούτε ο Πάρις ούτε η πόλη που συνδέεται μ' αυτόν, σε Αισχύλ. **II.** αυτός που καταβάλλει φόρο σε κάποιον άλλον, ο φόρου υποτελής, σε Δημ.

συν-τέμνω, Ιων. **τάμνω**, μέλ. -*τεμῶ*, αόρ. β' -*έτεμον*, απαρ. -*τεμειν*· **I. 1.** κόβω σε κομμάτια, κομματιάζω, κατακόβω, περικόπτω, ελαττώνω, λιγοςτεύω, Λατ. *concidere*, σε Θουκ.· μεταφ., συγκόπτω, βραχύνω, μειώνω, ελαττώνω, σμικρύνω, σε Αισχύλ., Αριστοφ.· ιδίως λέγεται για δαπάνες, σε Θουκ., Ξεν.· λέγεται για ανθρώπους, αποκλείω, απορρίπτω, αποδοκιμάζω, σε Σοφ. **2.** *συντέμνω χιτῶνας*, περικόπτω το ύφασμα ώστε να σχηματίσει χιτῶνα, φτιάχνω χιτῶνα κόβοντας αναλόγως το ύφασμα, σε Ξεν. **II.** φαινομενικά, αμτβ. (ενν. *ὁδόν*), συντομεύω τον δρόμο, κόβω δρόμο, σε Ηρόδ.· ομοίως λέγεται για ομιλία, περιορίζω την ανάπτυξη του λόγου μου, μιλώ με συντομία, περιληπτικά, σε Ευρ. **III.** αμτβ., *τοῦ χρόνου συντάμνοντας*, καθώς ο χρόνος περιορίστηκε, συντομεύθηκε, λιγότεψε, σε Ηρόδ.

συν-τερετίζω, παίζω τον αυλό μαζί με άλλους, με συνοδεία άλλων αυλητῶν, σε Θεόφρ.

συν-τερμονέω, μέλ. -*ήσω*, συνορεύω, είμαι όμορος με, γειτονικός με, *τινί*, σε Πολύβ.

συν-τέρμων, -ον, αυτός που συνορεύει με κάποιον, όμορος, γειτονικός, πλησιόχωρος, σε Ανθ.

συν-τεταγμένως, επίρρ. από μτχ. Παθ. παρακ. του *συντάσσω*, με καθορισμένους, συμπεφωνημένους όρους, σε Πλάτ.

συν-τετᾶμένως, επίρρ. από μτχ. Παθ. παρακ. του *συντείνω*, με προθυμία, με ζήλο, με συντονισμένες προσπάθειες, με σθένος, επίμονα, σε Αριστοφ., Πλάτ.

συν-τετραίνω, μέλ. -*τηήσω*, αόρ. β' -*έτηρησα*, Παθ. παρακ. -*τέτρημαι*· **I.** διατρυπῶ προκειμένου να ενώσω· *συντετραίνω τοὺς μυχούς ἀλλήλοις*, οδηγώ τα ρεύματα των ποταμῶν ώστε να συναντηθούν τα ύδατά τους, σε Ηρόδ.· *ἕτερον (μέταλλον) συντηρῆσαι εἰς τὰ τῶν πλησίον*, διατρυπῶ υπογείως και εισέρχομαι στα μεταλλεία των γειτόνων μου, σε Δημ. — Παθ., μεταφέρομαι μέσω μιας διόδου ή ενός αγωγού, που συνδέουν πράγματα μεταξύ τους, σε Πλάτ., Αριστ. **II.** μεταφ., *δι' ὧτων συντέτραινε μῦθον*, άσε τα λόγια να διαπερνούν τα αυτιά σου, σε Αισχύλ.

συν-τέτριμμαί, Παθ. παρακ. του *συν-τρίβω*· **συν-τετρίφθαι**, απαρ.

συν-τεχνάζω, μέλ. -*σω*, κατεργάζομαι, μηχανεύομαι, επινοώ από κοινού με, *τινί*, σε Πλούτ.

σύν-τεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη), αυτός που εξασκεί την ίδια τέχνη με κάποιον άλλον, ομότεχνος κάποιου· με γεν., σύντροφος ή συνεργάτης κάποιου, σε Αριστοφ.

συν-τήκω, μέλ. -ζω, **I. 1.** λιώνω μαζί δημιουργώντας ένα μίγμα, συγχωνεύω, διαλύω, Λατ. conflare, σε Πλάτ. **2.** λιώνω εντελώς, διαλύω μαζί, υγροποιώ· μεταφ., κάνω κάτι να φθαρεί, να λιώσει, να διαλυθεί, σε Ευρ. **II.** Παθ., *συντήκομαι*, αόρ. α' -ετήχθη, αόρ. β' -ετάκη [ᾶ]· και, με την ίδια σημασία, αμτβ. Ενεργ. παρακ. *συντέτηκα*. **1.** λιώνω, τήκομαι και σχηματίζω μια μάζα· μεταφ. *συντήκομαί τινι*, συνενώνομαι με κάποιον και αποτελώ ενιαίο σύνολο, με δοτ., σε Ευρ., Πλάτ. **2.** λιώνω, χάνομαι, εξαφανίζομαι, σε Ξεν.· μεταφ., φθείρομαι, μαραίνομαι, αφανίζομαι, χάνομαι, σε Ευρ.

συν-τηρέω, μέλ. -ήσω, **1.** διατηρώ ή διαφυλάσσω μαζί — Παθ., σε Κ.Δ. **2.** καιροφυλακτώ, περιμένω να αρπάξω την ευκαιρία, παραμονεύω, σε Πλούτ.

συν-τίθημι, μέλ. -θήσω,

A. I. 1. τοποθετώ μαζί, σε Ηρόδ., Ξεν. κ.λπ.· *συντίθημι ἄρθρα στόματος*, κλείνω τα χείλη μου, σε Ευρ. **2.** στην αριθμητική, προσθέτω μαζί, αθροίζω, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.· επίσης, *συντιθείς γέλων*, προσθέτοντας και το γέλιο του, σε Σοφ. **II. 1.** συναρμολύω για να κατασκευάσω κάτι, λέγεται για χτίστες, σε Θουκ., Ξεν. **2.** κατασκευάζω, δημιουργώ, οικοδομώ, μορφοποιώ, χτίζω, συνθέτω, σε Ηρόδ.· *συντίθημί τι από ή ἔκ τινος*, συνθέτω, δημιουργώ ή κατασκευάζω κάτι από κάτι άλλο, στον ίδ. **3.** συνθέτω ή πλάθω μια διήγηση, σε Ευρ., Αριστοφ. κ.λπ.· λέγεται για συγγραφέα, συνθέτω σύγγραμμα, συγγράφω, σε Θουκ. **4.** σχηματίζω, επινοώ, μηχανεύομαι, κατασκευάζω· *ό συνθείς τάδε*, αυτός που επινόησε αυτά εδώ, σε Σοφ.· *συντίθημι ψευδεις αιτίας*, σε Δημ. **5.** θέτω μαζί, περιλαμβάνω, συμπεριλαμβάνω, εμπεριέχω, σε Ευρ.· *έν βραχεϊ ζυνθείς λόγῳ*, θέτοντας περιληπτικά τα θέματα με την ομιλία του, σε Σοφ.**B. I. 1.** Μέσ., συντίθεμαι, συνάπτω στο νου μου για λογαριασμό μου, δηλ. στοχάζομαι, στρέφω την προσοχή μου, παρατηρώ κάτι· *σύνθετο βουλήν, άοιδήν*, σε Όμηρ.· και απλώς, αντιλαμβάνομαι, ακούω, κατανοώ· *όπα σύνθετο*, σε Ομήρ. Οδ.· *απόλ. σύνθεο*, στρέψε την προσοχή σου (σε αυτό), κατανόησέ το, σε Όμηρ. **2.** τακτοποιώ, ταξινομώ, διευθετώ, οργανώνω, σε Ξεν. **II. 1.** συμφωνώ, συνάπτω, μορφοποιώ, διαμορφώνω, κάνω· *άνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην*, σε Θέογν.· *συντίθεσθαι συμμαχίην*, σε Ηρόδ.· *συντίθεμαι ναύλον*, συμφωνώ ως προς τον ναύλο, τα έξοδα μεταφοράς, σε Ξεν. — Παθ., *τοῦ συντεθέντος χρόνου*, στον συμφωνημένο χρόνο, στη συμφωνημένη προθεσμία, σε Πλάτ. **2.** με απαρ., συναινώ ή συμφωνώ να πράξω κάτι, σε Ηρόδ., Θουκ. **3.** απόλ., συνάπτω ιδιαίτερη συμφωνία, σε Ηρόδ., Ξεν.

συν-τιμάω, μέλ. -ήσω, **I.** τιμώ μαζί ή εξίσου, σε Λυσ. **II.** συνεκτιμώ — Μέσ., *συνετιμήσαντο ὑπέρ έμοῦ ταύτην τήν είσφοράν*, καθόρισαν κατόπιν εκτιμήσεως αυτή ως συνεισφορά μου, σε Δημ.

συν-τινάσσω, μέλ. -ζω, σείω, τρανάζω κάτι μέχρι τα θεμέλια· *σὺνδὲ μάχαν έτίναξε*, δηλ. ήλθε σε συμπλοκή μ' αυτόν, σε Θεόκρ.

συν-τιτρώσκω, μέλ. -τρώσω, τραυματίζω, πληγώνω κάποιον σε πολλά σημεία του σώματός του, σε Ξεν.

συν-τολμάω, μέλ. -ήσω, επιχειρώ, τολμώ κάτι μαζί — Δωρ. γ' ενικ. αορ. β', *συν-έτλας*, σε Ευρ.

συντομία, ή, βραχύτητα, συντομία, σε Πλάτ., Αριστ.

σύντομος, -ον (συντέμνω), Λατ. concisus· **I. 1.** αυτός που έχει περικοπεί, συγκεκριμένος, συντετμημένος, βραχύς, επίτομος· ιδίως λέγεται για δρόμο, *σύντομος άτραπός*, συντομευμένο μονοπάτι, σε Αριστοφ.· *συντομώτατον*, ο πιο σύντομος δρόμος, σε Ηρόδ.· *τὰ ζυντομώτατα*, σε Θουκ.· *ή σύντομος* (ενν. *όδός*), σε Ηρόδ. **2.** λέγεται για ομιλία, βραχεία σε διάρκεια, συνοπτική,

περιληπτική, ολιγόλογη, ολιγόωρη, σε Αισχύλ., Ευρ. κ.λπ. **3.** λέγεται για χρόνο, *ζυνοτωμάτην διαπολέμησις*, σε Θουκ. **II. 1.** επίρρ. *-ως*, συνοπτικά, περιληπτικά, συντετημημένα, σε Αισχύλ. κ.λπ.· ομοίως επίσης, το ουδ. πληθ., *σύντομα*, σε Σοφ.· συγκρ. και υπερθ. *-ώτερον, -ώτατα*, σε Ισοκρ.· επίσης, *-ώτατος*, σε Σοφ. **2.** λέγεται για χρόνο, ταχέως, γρήγορα, αμέσως, στον ίδ., Ξεν. κ.λπ.

συντονία, ή, συντονισμένη ενέργεια ή έντονη δραστηριότητα σκέψης, σε Αριστ.

σύντονος, -ον (συντείνω),· I. αυτός που έχει τενωθεί με δύναμη· *ἔχειν τὸ σύντονον*, τεντώνομαι με δύναμη, σε Ξεν. **II. 1.** έντονος, ορμητικός, πρόθυμος, σφοδρός, βίαιος, σε Σοφ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, σπουδαίος, σημαντικός, σοβαρός, αυστηρός, σφοδρός, ορμητικός, σε Πλάτ. κ.λπ.· ομοίως λέγεται για τη μουσική, σοβαρή, σφοδρή, έντονη, σε Αριστ.· επίρρ. *-ως*, με προθυμία, με ζήλο ή με ορμή, σε Πλάτ.· ομοίως ουδ. πληθ. *σύντονα*, σε Ευρ.· συγκρ. *-ώτερον*, σε Αριστ.

συν-τράγωδέω, μέλ. *-ήσω*, ερμηνεύω, υποδύομαι ρόλο σε τραγωδία από κοινού με άλλους ηθοποιούς, υποκριτές, σε Λουκ.

συν-τράπεζος[α], -ον (τράπεζα), ομοτράπεζος, αυτός που δειπνεί στο ίδιο τραπέζι, σύντροφος στο δείπνο, συνδαιτημόνας, σε Ξεν.· *βίον συντράπεζον ἔχειν*, συζώ, συμβιώνω με κάποιον, σε Ευρ.

σύν-τρεις, οί, αί, -τρια, τά, τρεις μαζί, ανά τρεις, σε Ομήρ. Οδ.

συν-τρέφω, μέλ. *-θρέψω*, **I.** τρέφω μαζί ή επίσης, σε Ξεν. **II. 1.** Παθ., ανατρέφομαι μαζί, στον ίδ.· *τινί*, με κάποιον, σε Ευρ. **2.** λέγεται για αισθήματα ή συναισθήματα, αναπτύσσομαι από κοινού με κάποιον, σε Αριστ., Πλούτ.· αναπτύσσομαι με τη σύνθεση διαφόρων ουσιών, συγκροτούμαι, αποκτώ οργανισμό, λέγεται για σώματα, σε Πλάτ.

συν-τρέχω, μέλ. *-θρέξομαι και -δράμομαι*, αόρ. β' *-έδρᾶμον*· **I. 1.** συναντιέμαι τρέχοντας, συμπλέκομαι, συγκρούομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., *εἶπε τῷ μόρῳ συντρέχει*, πες με ποιον θάνατο συναντήθηκε, δηλ. με ποιον τρόπο πέθανε, σε Σοφ. **2.** συνέρχομαι, συγκεντρώνομαι, συναθροίζομαι, σε Ηρόδ.· λέγεται για σύννεφα, συναθροίζομαι, μαζεύομαι, συνάζομαι, στον ίδ.· λέγεται για υγρά, αναμειγνύομαι με, με δοτ., σε Σοφ. **3.** έρχομαι στο ίδιο σημείο, συναντιέμαι, συμφωνώ, σε Ηρόδ., Ξεν. **4.** συνέρχομαι, συντρέχω, συμπίπτω με, λέγεται για χρόνο, σε Ευρ., Δημ.· *συντρέχω τινί*, βοηθώ, συντρέχω ή συμφωνώ, συμπίπτω με κάποιον, σε Σοφ. **II.** τρέχω παραπλεύρως ή κοντά σε κάποιον, σε Ξεν.

συν-τριαινώ, μέλ. *-ώσω*, συνταράζω, συγκλονίζω ή καταστρέφω με τρίαίνα, σε Ευρ.

συν-τρίβω[ι], μέλ. *-ψω* — Παθ., μέλ. *-τρίβῃσομαι*, αόρ. β' *-ετρίβην [ι]*· **I.** τρίβω μαζί· *συντρίβω τὰ πυρεῖα*, προστρίβω ξερά κομματάκια ξύλου για να ανάψω φωτιά, σε Λουκ. **II. 1.** συντρίβω, θρυμματίζω, σπάζω σε κομμάτια, συνθλίβω, τσακίζω, σε Αριστοφ. κ.λπ.· *συντρίβω τὰς ναῦς*, συντρίβω, τσακίζω εντελώς τα πλοία με την προσάραξη, σε Θουκ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, κάνω συντρίμμα, τον τσακίζω, τον εξουθενώνω, Λατ. *contundere*, σε Ευρ.· με γεν. διααρ., *συντρίβειν τῆς κεφαλῆς*, σε Ισοκρ.· και στην Παθ., *συντριβῆναι τῆς κεφαλῆς*, μου συνέθλιψαν, μου τσάκισαν το κεφάλι, σε Αριστοφ.

συν-τριήραρχος, ό, αυτός που (από κοινού με άλλους) έχει οριστεί να συνεισφέρει στις δαπάνες για τον εξοπλισμό μιας τριήρους (ενός πολεμικού πλοίου), σε Δημ.· **συντριηραρχέω,** είμαι *συντριήραρχος*, σε Λυσ.

συντροφία, ή, I. το να τρέφεται ή να ανατρέφεται κάποιος από κοινού, σε Πλούτ. **II.** γέννημα, θρέμμα, σε Ανθ.

σύντροφος, -ον (συντρέφω),· I. 1. αυτός που έχει ανατραφεί μαζί με κάποιον άλλον, αναθρεμμένος, μεγαλωμένος μαζί, με δοτ., σε Ηρόδ., Αριστοφ.· συχνά λέγεται για οικόσιτα ζώα, σε Ηρόδ., Ξεν.· απόλ., τὸ σύντροφον γένος, άνθρωποι που ανατράφηκαν μαζί μου, σε Σοφ. **2.** γενικά, αυτός που συζεί με κάποιον, στον ίδ.· σύντροφον ὄμμα, μάτι ή παρουσία ενός συντρόφου, στον ίδ.· σύντροφος ὢν (ενν. ἀνάγκαις), αυτός που έχει εξοικειωθεί με τις δυσκολίες, σε Ευρ. **3.** λέγεται για πράγματα, αυτός που έχει αναπτυχθεί μαζί με κάποιον, σύμφυτος, ἔμφυτος, φυσικός, σε Σοφ.· τὰ ζύντροφα, καθημερινές δυστυχίες, σε Θουκ.· σύντροφός τινι, φυσικός ή συνήθης σε κάτι· τῇ Ἑλλάδι πενή σύντροφος, σε Ηρόδ. **II.** Ενεργ., αυτός που από κοινού ποιμαίνει ή διαφυλάσσει, συντηρεί, τινος, κάτι, σε Ξεν.

συν-τροχάζω, ὅπως το συντρέχω, τρέχω μαζί ή παραπλεύρως, σε Πλούτ. **συν-τυγχάνω,** μέλ. -τεύξομαι, αόρ. β' -έτυχον· **I. 1.** συναντώ, συναπαντώ, ανταμώνω κατά τύχη κάποιου, τινί, σε Ηρόδ., Σοφ. κ.λπ.· οἱ συντυχόντες, λέγεται για δύο πρόσωπα που συναντιούνται, σε Ηρόδ.· αλλά ὁ συντυχών ὅπως ὁ τυχών, ο πρώτος που συναντά κάποιος, ο πρώτος τυχών, σε Ευρ.· ὁ ἀεί ζυντυχών, στον ίδ.· ομοίως λέγεται για πράγματα, τὸ συντυχόν, το πρώτο τυχόν, κοινό, σύνηθες, πρόστυχο, κακό, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** σπανίως ὅπως το τυγχάνω με γεν., ὅπου η πρόθεση σύν- με κυριολεκτική σημασία συντυχών κακῶν ἀνδρῶν, συναντώντας κακούς ανθρώπους από κοινού, μαζί, σε Σοφ. **II.** λέγεται για τυχαία περιστατικά, συμβαίνω, τυχαίνω, γίνομαι· τὰ συντυχόντα σφι, σε Ηρόδ.· απόλ., συμβαίνω, αποβαίνω· εὗ ζυντυχόντων, εάν τα πράγματα έχουν ευτυχή κατάληξη, σε Αισχύλ.· ὁ ζυντυχὼν κίνδυνος, σε Θουκ.· απρόσ., συνετύγχανε, συνέτυχε, συνέβη, έτυχε να..., με απαρ., στον ίδ.

συν-τυραννοκτονέω, μέλ. -ήσω, συνεργώ στον φόνο των τυράννων, γίνομαι τυραννοκτόνος από κοινού, σε Λουκ.

συν-τυρώω, μέλ. -ώσω, φτιάχνω τυρί μαζί· από όπου κωμ., τὰκ Βοιωτῶν συντυρούμενα, ταραχές, μηχανογραφίες που μηχανεύονται οι Βοιωτοί, σε Αριστοφ.

συντυχία, Ιων. -ίη, ή (συντυγγάνα)· **1.** τυχαίο γεγονός, σύμπτωση, συγκυρία, τύχη, περίσταση, συμβάν, σε Σόλωνα, Ηρόδ., Αττ.· ὡς ἑκάστοις τῆς ζυντυχίας ἔσχεν, σύμφωνα με τις περιστάσεις ή την τύχη κάθε πλευράς, σε Θουκ.· κατά συντυχίην, κατά τύχη, τυχαία, σε Ηρόδ.· στον πληθ., συγκυρίες της ζωής, περιστάσεις, σε Θουκ. **2.** μερικές φορές, ευτυχής συγκυρία, καλή τύχη ή επιτυχία, σε Πίνδ., Ηρόδ.· ατυχής συγκυρία, ατυχία, σε Ευρ.

συν-ύπατος, ὁ, αυτός που είναι επίσης ύπατος μαζί με κάποιον άλλον (οι Ὑπατοι στην αρχαία Ρώμη ήταν δύο).

συν-υποδείκνυμι και -ύω, μέλ. -δείξω, υποδεικνύω μαζί, τί τινι, σε Πολύβ.

συν-υποδύομαι, Μέσ., εισχωρώ, υπεισέρχομαι, χώνομαι, τρυπώνω από κοινού, σε Πλούτ.

συν-υποκρίνομαι[ι], αποθ., ερμηνεύω, υποκρίνομαι ως ηθοποιός, υποκριτής έναν ρόλο από κοινού με άλλους· βοηθώ κάποιον να προσποιηθεί κάτι, σε Πλούτ.

συν-υποτίθεμαι[ι], Μέσ., συνθέτω, δημιουργώ, υποθέτω από κοινού με κάποιον, σε Πλούτ.

συν-υπουργέω, μέλ. -ήσω, συνυπηρετώ, συμβοηθώ, συνεργάζομαι με κάποιον, τινί, σε Κ.Δ., Λουκ.

συν-ὑφαίνω, παρακ. *-ύφαγκα*, αόρ. *α΄ -ύφηνα*, υφαίνω μαζί· μεταφ., σχηματίζω, περιπλέκω με τέχνη, μηχανεύομαι με δόλο, μηχανορραφώ, συνωμοτώ, σε Ομήρ. Οδ., Λουκ. — Παθ., *ὥστε ταῦτα συνυφανθῆναι*, ὥστε να υφανθεί αυτός ο ιστός, δηλ. να αναληφθεί, να αποτολμηθεί αυτό το εγχείρημα, σε Ηρόδ.

συν-ωδίνω[ῖ], κοιλοπονώ μαζί, λέγεται για τις ωδίνες του τοκετού· υποφέρω από κοινού, συμπάσχω, σε Ευρ.

συν-ωδός-όν (ὠδή), **I. 1.** αυτός που τραγουδάει ή ηχεί από κοινού ή σε συμφωνία με κάποιον, αυτός που αντηχεί ή ανταποκρίνεται σε κάτι, σε Ευρ. **2.** απόλ., εναρμόνιος, σύμφωνος, ταυτόφωνος (στη μουσική), *τινι*, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.

συν-ωθέω, μέλ. *-ωθήσω* και *-ώσω*, σπρώχνω μαζί, στριμώνω ασκώντας πίεση, σε Ξεν.

συνώμεθα, *α΄* πληθ. υποτ. Μέσ. αορ. β΄ του *συνήμι*.

συνωμοσία, ή (συνόμνυμι), **I. 1.** το να είναι κάποιος μέλος συνδέσμου που συγκροτήθηκε με ορκωμοσία των μελών του, συνομοσία, μηχανορραφία, σκευωρία, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.· *ζυνωμοσία δήμου καταλύσεως*, συνομοσία για την κατάλυση της δημοκρατίας, σε Θουκ. **2.** συνομοσπονδία, συνασπισμός, συμμαχία, στον ιδ. **II.** σώμα, σωματείο ανδρών που είναι συνδεδεμένοι μεταξύ τους με όρκο, πολιτικός σύλλογος ή λέσχη, εταιρεία, στον ιδ., Πλάτ.

συνωμότης, -ου, ό (συνόμνυμι), αυτός που μετέχει σε συνωμοσία, ομόσπονδος, σύμμαχος, σε Ηρόδ., Αττ.

συνώμοτος, -ον (συνόμνυμι), αυτός που είναι συνασπισμένος, με όρκο· *ζυνώμοτον, τό*, συνομοσπονδία, συμμαχία, σε Θουκ.

συν-ωνέομαι, μέλ. *-ήσομαι*, **I.** αποθ., αγοράζω μαζί, συλλέγω προσφέροντας χρήματα· *συνωνέομαι ἵππον*, μισθώνω ένα σώμα ιππικού, σε Ηρόδ. **II.** εξαγοράζω, Λατ. *coemere*, σε Ξεν. κ.λπ.· παρακ. *συνεώνημαι* είναι Παθ.· *ό συνεωνημένος σῖτος*, σιτάρι που έχει αγοραστεί, σε Λυσ.· αλλά *Ενεργ.* στον Δημ.

συνωνυμία, ή, το να έχει κάποιος το ίδιο όνομα με κάποιον άλλο ή το να έχει μια λέξη την ίδια σημασία με κάποια άλλη, συνωνυμία, ταυτοσημία, σε Αριστ.

συν-ώνυμος, -ον (ὄνομα), αυτός που έχει ταυτόσημο όνομα, που σημαίνει το ίδιο πράγμα, τατώνυμος, σε Ευρ., Αριστ.

συνωριαστής, -οῦ, ό, αυτός που διοικεί συνωρίδα (*συνωρίς*), αμαξηλάτης σε άμαξα δύο αλόγων, σε Λουκ.

συν-ωρίζω, μέλ. *-σω*, ζεύω στον ίδιο ζυγό — Μέσ., *ζυνωρίζου χέρα*, συντόνισε το χέρι με το δικό μου, σε Ευρ.

συνωρϊκεύομαι, αποθ., οδηγώ, διευθύνω συνωρίδα, δηλ. άμαξα που σύρεται από ένα ζευγάρι αλόγων, σε Αριστοφ.

συνωρίς, -ίδος, ή (συνήορος), **1.** ζεύγος αλόγων, Λατ. *biga*, σε Ευρ., Αριστοφ. **2.** γενικά, οποιοδήποτε ζεύγος, ζευγάρι, δυάδα, σε Τραγ.· *ποδοῖν ζυνωρίς*, δεσμά που προορίζονται για τα πόδια, σε Αισχύλ.

συν-ωφελέω, μέλ. *-ήσω*, ωφελώ ή ανακουφίζω από κοινού, *τινά*, σε Ξεν.· *σπάνια, τινί*, σε Σοφ.

συνωχάδόν, επίρρ. (*συνέχω*), ποιητ. αντί *συναχηδόν*, λέγεται για χρόνο, συνεχώς, αδιαλείπτως, διαρκώς, αδιάκοπα, σε Ησίοδ.

σuo-κτᾶσία, ή (σῦς, κτείνω), σφαγή χοίρων, σε Ανθ.

συο-φόντης, -ου, ό (σῦς, *φένω), αυτός που φονεύει, που σφαγιάζει χοίρους· θηλ. **συοφόντις**, σε Ανθ.

Σύρα, ή, θηλ. του *Σύρας*, γυναίκα που κατάγεται από τη Συρία, σε Αριστοφ.

Συράκουσαι[α], αί, Ιων. **Συρήκουσαι**, Δωρ. **Συράκοσαι** και **Συράκοσσαι**, Συρακούσες, πόλη της Κάτω Ιταλίας, σε Ηρόδ. κ.λπ.· επίθ. **Συράκόσιος, -α, -ον**, αυτός που προέρχεται ή κατάγεται από τις Συρακούσες, και ως ουσ.

Συρακούσιος, Ιων. **Συρηκούσιος**, στον ίδ.· ποιητ. **Συρηκόσιος**, σε Ανθ.· ή **Συρακοσία (χώρα)**, η περιοχή των Συρακουσών, σε Θουκ.

σύρ-γαστρος, ό, κανονικά *συρόγαστρος (σύρω, γαστήρ)*, αυτός που σέρνει καταγής την κοιλιά του, που έρπει όπως το σκουλήκι, σε Ανθ.

σύρδην, επίρρ. (*σύρω*), συρτά, σε Αισχύλ.

Συρία, Ιων. **-ίη** (ενν. γή), ή, Συρία, χώρα της Ανατολικής Μεσογείου, της Μέσης Ανατολής, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *Συρία ή Παλαιστίνη*, η περιοχή της Παλαιστίνης στον ίδ.· *Κοίλη Συρία*, η περιοχή ανάμεσα στον Λίβανο και στον Αντι-λίβανο, σε Στράβ.

σύριγμα[υ], -ατος, τό (συρίζω), ήχος, σφύριγμα αυλού, σε Ευρ., Αριστοφ.

σύριγμός, ό (συρίζω), σφύριγμα, συριστικός ήχος, όπως αυτός των φιδιών, σε Ξεν.

σύριγξ, -ιγγος, ή, κάθε είδους σωλήνας· **I.** πνευστό μουσικό όργανο, κυρίως βουκολικό, του οποίου εφευρέτης θεωρείτο ο θεός Παν, αυλός, φλογέρα του Πανός, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ., Αττ. **II.** οτιδήποτε μοιάζει με σωλήνα· **1.** θήκη δόρατος = *δορατοθήκη*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** οπή στο κέντρο του τροχού, σε Τραγ. **3.** δίοδος ή αγωγός, πόρος σώματος, στον πληθ., ρουθούνια μύτης, σε Σοφ.

συρίζω, μεταγεν. Αττ. **συρίττω**, Δωρ. **συρίσδω**· μέλ. *συρίζομαι*, αόρ. *α' έσύριζα*, μεταγεν. *έσύρισα*· **I.** παίζω μουσικό όργανο, *σύριγξ*, παίζω αυλό, σε Ευρ., Θεόκρ.· με σύστ. αντ., *συρίζων ύμεναίους*, σε Ευρ. **II. 1.** σφυρίζω ή εκφέρω τον χαρακτηριστικό συριγμό του φιδιού, σε Αισχύλ., Αριστοφ.· με σύστ. αιτ., *συρίζων φόνον*, εκφέρω τον δηλητηριώδη συριγμό του φόνου, σε Αισχύλ. **2.** αποδοκιμάζω με σφυρίγματα έναν ηθοποιό και τον αναγκάζω να αποχωρήσει από τη σκηνή, Λατ. *explodere*, σε Δημ.

Συρίζω, μέλ. *-σω (Σύρος)*, μιλώ ως Σύριος, σαν να καταγόμουν από τη Συρία, σε Λουκ.

Συρη-γενής, -ές (γενέσθαι), αυτός που κατάγεται από τη Συρία, σε Χρησμ. παρ' Ηροδ.

σύρικτήρ, -ήρος, ό, = *συριστής*, σε Ανθ.

σύρικτής, -οῦ, Δωρ. **-τάς, -ᾶ, ό**, = *συριστής*, σε Θεόκρ.

σύρίσδω, Δωρ. αντί *συρίζω*.

σύρισμός, ό, = *συριγμός*, σε Λουκ.